

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR MONSTER A ZLOBY

ELIZA RAINÉ

DVŮR MONSTER A ZLOBY

**KNIHY ELIZY RAINE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Královna spoutaná stíny

Dvůr havranů a zkázy

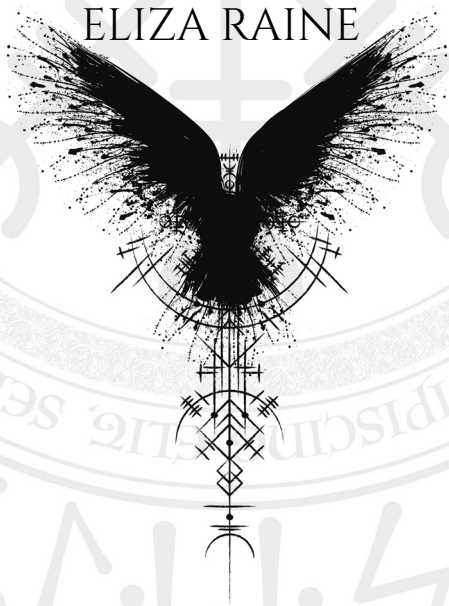
Dvůr touhy a zlata

Dvůr monster a zloby

Připravujeme

Dvůr hadů a tajemství

ELIZA RAINÉ

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR MONSTER A ZLOBY

Přeložila Lucie Syrovátková

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Eliza Raine, 2023

Translation © Lucie Syrovátková, 2026

Cover Illustration © Ann Fleur Art, 2023

Book Illustration © LongQuattro | istockphoto, 2022

Map © Stardust Book Services | Fred Kroner, 2023

Book Design © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

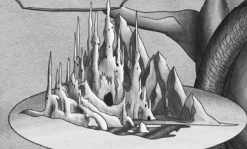
ISBN 978-80-7707-315-8 (pdf)

*Pro každého, kdo se nikdy nevzdává.
U Odina, všechno to zvládneš.*

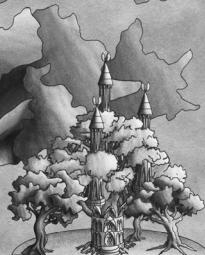

YGGDRASIL

LEDOVÝ
DVŮR

zemský
dvůr

OHNIVÝ
DVŮR

ZLATÝ
DVŮR

DVŮR STÍNŮ

STALO SE VE *DVOŘE* *TOUHY A ZLATA*

Reyna neposlechne. Místo útěku mu zachrání život. Ukryjí se v jeskyni, kde zjistí, že jeho zranění jsou vážná a že z něj vychází zlatá záře. Mazrit jí přizná, že je prokletý a má čas jen do svých třicátých narozenin, aby kletbu zlomil. Další podrobnosti jí odmítne sdělit.

Jsou zachráněni z nitra hory a královna poté vyhlásí *Leikmot*, slavnost her mezi všemi dvory kromě Ohnivého. Pokud má Dvůr stínů lidskou nevěstu svého prince přijmout, Reyna musí jako šampionka dokázat, že je toho hodna.

Proti ní stanou tři soupeři: lord Dokkar ze Zemského dvora, lady Kaldar z Ledového dvora a lord Orm ze Zlatého dvora. Ze tří her Reyna první dvě prohraje. Při soutěžích však začne vidět skrze oči svých protivníků.

Mezitím se jí s Mazritem podaří opravit sochu ve svatyni, která jim předá hádanku. Ta je zavede k prastaré soše legendárního berserka ukrytého v hoře. S Vororovou pomocí získají kousek jadeitu.

Dřív než ho však stihnou donést zpět do svatyně, Mazrit jí prozradí něco, co Reyně otevře oči: účastnil se snů vyvolaných faeským vínem, které o něm měla. Při hádce se Reyna dotkne jadeitu a ten vyvolá další vidinu, ve které vidí královnu držet mlžnou hůl.

Prozradí i to, co ví o smrti Mazritovy matky. Mazrit zuří. Prohlásí, že bude v pátrání pokračovat sám, a odejde. Reyna se ho vydá hledat a zjistí, že byl povolán odrazit další útok hladových. Sama mezitím nastoupí do závodu – a vyhraje. Orm znevažuje její vítězství a z jeho uštěpačných poznámek Reyně dojde, že její přátelé jsou v nebezpečí. Když se k nim rozběhne, jsou pryč.

1. KAPITOLA

REYNA

Hlava se mi točila, když jsem se v prázdné místnosti rozhlížela.
Jak se to mohlo stát?

Na zemi ležela Kařina kniha otevřená dokořán. Lhorisova dýmka byla odložená na opěrci křesla, v němž seděl, když jsem ho viděla naposledy.

Zrak mi rozmazávaly slzy, spíš ze vzteku než smutku.

Kdo unesl moje přátele?

Měli tu být v bezpečí. Hlídal je Ellisar.

Ellisar.

Přes dunící paniku v mé hlavě se prodrala krátká, vtíravá vzpomínka na mohutné tělo ležící na podlaze salónku.

Rozběhla jsem se zpátky do hlavní místnosti. Frima se tam zrovna snažila přetočit Ellisarovo těžké tělo.

„Tak dělej, mluv se mnou, ty jeden velký troubo,“ bručela. Z čela mu tekla krev, ale hrud se mu zvedala.

„Strážě,“ zamumlal. Frima vzhledla ke stropu a tiše poděkovala bohům.

Přidřepa jsem si k nim.

„Které strážě?“

„Královniny,“ vydechl. Víčka nadzvedl jen na škvírku. „Moje hlava...“ Zvrátil oči v sloup a bělmo se mu zalesklo. Frima ho silně plácala dlaněmi po tvářích.

„Reyno, podej brandy. Hned.“

Poslechla jsem. U protější stěny stála skříňka s alkoholem. Roztřesenýma rukama jsem lahev otevřela a nemotorně naplnila sklenku.

Jestli měl pravdu a jestli si pro ně přišly královniny strážě... Byli to *zlatonoši*. Nejcenější nástroje jejího zapřisáhlého nepřátele.

Snažila jsem se potlačit nával strachu a vrátila se k nim. Frima si Ellisarovo tělo přitáhla k sobě, aby se o ni mohl opřít, a vzala si ode mě sklenku.

„Nevypadá to zas tak vážně. Moc nekrvácí. Ale dostal pořádnou ránu do hlavy,“ řekla tiše.

Ellisar zvedl jednu ruku a zamrkal na ni. „Proč je modrá?“

Frima zavrčela a zaklela. „*Opravdu* pořádnou ránu.“

Naklonila jsem se k němu. „Ellisare, proč královniny strážě odvedly moje přátele?“ Snažila jsem se mluvit klidně, ale moc mi to nešlo.

Podíval se na mě zastřeným pohledem. „Ta žena něco psala,“ zamumlal.

Sklouzla jsem na kolena. „Kam? Kam to psala?“

Jeho pohled klesl k hrudi. S Frimou jsme ho následovaly. Z vnitřní strany kožešin vyčníval kousek papíru, připíchnutý špendlíkem.

Popadla jsem ho.

„Na oslavu konce části *Leikmotu* pořádané Dvorem stínů jste srdečně zváni na maskarní ples, který se uskuteční o dnešní půlnoci,“ přečetla jsem nahlas. „Aby byla zajištěna zábava hodná této příležitosti, bylo každému z našich šampionů odebráno něco cenného. Možnost získat tyto věci zpět se vám naskytne během plesu. S pozdravem, královna Dvora stínů.“

Frima mi papír vzala dřív, než jsem ho stihla zmuchlat. Na okrajích zorného pole mi plavaly černé skvrny. V ústech mi úplně vyschlo.

„Copak už toho do hajzlu neudělala dost?“

„Uklidni se. To znamená, že jsou pořád naživu,“ odpověděla Frima a dál si lístek pročetla.

Chytila jsem se těch slov.

Naživu. Byli pořád naživu.

Jenže královna byla vyšinutá. Úplně utržená ze řetězu. Dalo se jí věřit, že je do půlnoci nechá žít?

A vůbec – že byli naživu, neznamenalo, že nejsou zranění.

Otočila jsem se na patě a vyrazila ke dveřím. „Reyno, kam jdeš? Bez Mazrita nemůžeš –“

„Můžu. A rozhodně to udělám.“

Nezastavila jsem se, abych ji poslouchala, jak mi to rozmlouvá.

Celým tělem mi pulzoval vztek. Vztek na Mazrita.

Kdyby neodešel, tohle by se nestalo. Královna by si nikdy nedovolila takhle vpadnout do jeho komnat.

Nebyla jsem tak mocná jako on. Neměla jsem ani jeho postavení, ani žádnou páku. Ale nedokázala jsem sedět do půlnoci v pokoji, zatímco někdo mučil mé přátele.

„Zvládnou to i bez tebe, ty hloupej hadomilnej *veslingře*,“ zasyčela jsem a spěchala chodbami v barvách krve.

„Nejsi sama.“ V mysli se mi rozezněl Vororův hlas a k mému překvapení se mi do očí nahrnuly slzy. „Možná ti nedokážu pomoci, ale věz, že nejsi sama.“

„Děkuju, Vorore. Víš, kde jsou?“

„Ne. Ale nedokážu se dostat do trůnního sálu skrz zdi. Magie, která ho chrání, je příliš silná.“

„Takže myslíš, že jsou tam?“

„Neprohledal jsem celý palác, ale zkontroloval jsem alespoň thrallské cely a žalář.“

„Dobře. Děkuju.“

„Nechápu, jak Orm věděl, že se to stane,“ ozvala se sova a já zpomalila.

„Máš pravdu. On o tom věděl...“

„Něco spolu s královnou mají.“

„Myslíš něco romantického?“

„Něco politického.“

Přikývla jsem. „Mazrit si to taky myslí. Že spolu kují něco, co jde za hranice *Leikmotu*.“

Dorazila jsem k velkému schodišti a brala schody po dvou.

„Reyno, jít do trůnního sálu bez prince je nebezpečné.“

„Myslíš si, že to nevím?“

„Nemáš nic, jen svou dřevěnou hůl.“

„Tak ještě jednou, proč mi říkáš něco, co už dávno vím?“

„Jen ti dávám příležitost svoje rozhodnutí ještě jednou zvážit.“

Koutkem oka jsem zaznamenala bílý záblesk. Voror se snesl dolů a dosedl na široké zábradlí jen kousek přede mnou. Zastavila jsem se a on na mě zamrkal svýma obrovskýmá očima.

„Já vím, Vorore. Víím, že je to nebezpečné. Ale to mě nezastaví. Musím se ujistit, že mým přátelům nikdo neubližuje.“

„A co uděláš, pokud ano?“

Vyslovil myšlenku, kterou jsem se odmítala zabývat.

Co bych ve jménu Odina já *zmohla*? Sova měla pravdu, neměla jsem nic než svou dřevěnou hůl. Jediná výhoda, která stála na mé straně, byl princ stínů. Nepřítomný princ stínů.

„Na něco přijdu.“

„Když jsi naposled byla v podobné situaci, chtěla ses pro ně obětovat. To teď rozhodně nesmíš udělat, Reyno.“

Zírala jsem před sebe, hrdlo sevřené. „Můj život nemá větší cenu než ten jejich.“

„Závisí na tobě osud celého Yggdrasilu, Reyno. Vzpomínáš si?“

„Jasně, že jo,“ zamumlala jsem. Ta pitomá slova se mi hlavou honila pořád, aniž bych o to stála.

„Jsi za svůj svět zodpovědná.“

„Zodpovědná za svůj svět? Všichni mě nenávidí. Zacházejí se mnou jako se špínou na botě. Co tady komu dlužím?“

„Setkala ses jen se zlomkem bytostí v *Yggdrasilu*,“ odpověděl přísně. „Troufáš si soudit celý svět podle několika prohnilých duší?“

Zlostně jsem na něj pohlédla. „Chci vidět své přátele.“

„A já u toho budu s tebou. Ale nedovolím ti udělat špatné rozhodnutí.“

Chtěla jsem mu říct, že netuším, jak by mě mohl zastavit. Špatná rozhodnutí jsem dělala celý život, a zatím jsem tu stála já i mí přátelé.

Ta slova ale nepřišla.

Možná měl pravdu. Možná jsem opravdu soudila celý svět podle několika zkažených jedinců.

I když jsem nevěřila, že by můj život měl větší cenu než život kohokoli jiného, přijala jsem, že hraju roli ve hře, která mě přesahuje. Už nešlo jen o Lhorise a Karu. Záleželo i na Mazritovi.

A navzdory všemu tomu vzteku to něco znamenalo. Víc, než jsem chtěla. Víc, než jsem si byla ochotná připustit.

„Královno Andask!“

Chodbou se rozlehl mužský hlas, odrážel se od stěn a byl nasáklý vztekem.

Voror se okamžitě vznesl a dole u schodiště se objevil Dokkar.

Změřil si mě zuřivým pohledem a zastavil se. „Kde je trůnní sál?“

Rozběhla jsem se ze schodů dolů a ukázala správným směrem. „Taky vám někoho vzala?“

„Svých zvrácených her bude litovat,“ zavrčel.

Uvolněný, sebejistý fae, se kterým jsem se setkala během her, byl pryč.

Vzduch kolem jeho hole vířil nabitý energií. Záblesky jasně zeleného světla se míhaly kolem a jeho běžně jemné rysy ztvrdly hněvem.

Musela jsem klusat, abych mu stačila. Překvapilo mě, že dveře do trůnního sálu jsou otevřené.

Na prahu té odporne místnosti jsem instinktivně zpomalila. Přiměla jsem své nohy, aby mě nesly dál po dlouhém koberci vedoucím ke královně, která seděla na trůnu na samém konci sálu. Byla jediná, koho osvětlovalo světlo svící. Zbytek místnosti se topil ve tmě. Kolem krku měla složitý límec z černých kožešin, posázený rudými drahokamy, které odrážely mihotání svící. Okamžitě jsem střelila pohledem nad její hlavu. Tentokrát tam nic neviselo. Projela mnou vlna úlevy.

Rty se jí zkroutily do úsměvu a odhalily černé zuby. Rukou, v níž držela hůl, ledabyly mávla.

Nástěnné pochodně vzplály a osvětlily urny plné lebek, které lemovaly dlouhý koberec. Po levé straně trůnu visela na trámech vysoká opona. Dalším mávnutím ruky ji nechala spadnout.

Dokkar zavrčel vzteky. Rozběhla jsem se vpřed.

Ve vzduchu viselo sedm lidí spoutaných stíny a nádherná zlatá koruna.

Vypadali, jako by jen spali. Nevníkala jsem téměř žádné detaily. Lhoris a Kara byli poslední v řadě – zamířila jsem rovnou k nim.

„Co jste jim udělala?“ vyjela jsem ve stejný okamžik, kdy Dokkar pronesl téměř totéž.

„Nejsou zranění,“ zazpívala královna s úsměvem.

„Na to nemáte právo!“ zařval zemský fae a vykročil po koberci k jejímu trůnu.

„Naopak. Mám na to plné právo. Smlouva, kterou váš dvůr podepsal při vstupu do *Leikmotu*, výslovně umožňuje událost tohoto typu.“

Odněkud vedle sebe vytáhla list papíru a tenký stínový úponek ho donesl až k němu.

Jeho výraz potemněl. Královna se tiše zasmála.

„Nechte mě hádat, lorde Dokkare. Neumíte číst?“ Když nic neřekl, pokračovala. „Nu, pak mi nezbyvá než vás ujistit, že drobné písmo rozvádějící podrobnosti naší dohody činí vše naprosto spravedlivým a čestným.“ Máchnutím ruky pokynula k zajatcům. „Musíme přece pobavit publikum. Něco takového se nestalo po celá staletí. Byla by škoda, kdyby to byla nuda.“

„Něco je hodně špatně s vámi, s vaší představou o cti i s celým tímhle prokletým dvorem,“ zasyčel Dokkar.

„Ale no tak. Smlouva přece také zmiňuje dobré mravy a úctu k našim bližním.“

„Dostala jste se jim do mysli?“ ozvala jsem se. Oba fae se ke mně otočili.

Královniny oči se zúžily. „To by podle té samé smlouvy bylo krajně nevhodné. Samozřejmě že ne.“

Nevěřila jsem jí. Ani na okamžik.

„Jestli jste mé neteři zkřivila jediný vlásek –,“ začal Dokkar. Bodla mě vlna soucitu. Větu ale nedokončil.

„Královno Andask! Gratuluju k tak šokujícímu zvratu události!“

Orm kráčel po koberci a letmo pohlédl na zavěšené postavy. Vsadila bych cokoli, že ta koruna pro něj představovala něco nesmírně cenného. Zajímavé, zdálo se, že mu záleží alespoň na jedné živé bytosti. Prohlížela jsem si zajatce i jeho a snažila se přijít na to, v čem spočívá jeho slabina.

„Tušila jsem, že to na vás zapůsobí, lorde Orme,“ usmála se na něj královna.

Než stihl odpovédět, do sálu vtrhla Kaldar.

„Agdo!“ zavolala a zarazila se, když si uvědomila, co vidí. „Co to má znamenat?“ Několika dlouhými kroky došla ke spícím zajatcům a bledé tváře jí zbarvil růžový nádech.

„Zeptejte se Orma,“ zavolala jsem a postarala se, aby mě všichni slyšeli. „Věděl o tom.“

Zlatý fae si položil ruku na hrud' a vzdorovitě se napřimil. „Samozřejmě že ne. Vždyť to jsou moji blízcí,“ řekl a pohlédl na královnu. „Můžete nás ujistit, že jim nebylo ublíženo? Mučení nevinných je ve smlouvě výslovně zakázáno.“ Krutě se podíval na Dokkara. „Velmi pečlivě jsem četl každé slovo.“

„Celou dobu, co jsou v mé společnosti, spí,“ usmála se. „A zůstanou zcela nedotčeni, pokud ovšem během dnešního plesu nezklamete při pokusu je vysvobodit.“

„To není fér!“

„Nikdy s tím nesouhlasili! Nemůžete je takhle zneužít!“ ozvala jsem se spolu s ostatními fae.

Orm mlčel.

Smlouva se ke mně vznášela, nesená stínovou stuhou. „Jestli si to chceš přečíst, nebo si najít někoho, kdo to udělá za tebe, přísahám, že zjistíš, že neporušuju žádné pravidlo.“

„Nikdy jsem s žádnou zatracenou smlouvou nesouhlasila!“

„Jsi šampionka Dvora stínů, človíčku. A Dvůr stínů souhlasil.“

„Za tohle zaplatíte, Andask,“ vyplivla Kaldar, a tím mě ušetřila odpovědi.

„Těším se na váš nevyhnutelně nedostatečný pokus o pomstu,“ odvětila královna až příliš sladce. „Prozatím však přísahám na moc své hole, kterou mi propůjčil Odin: mezi touto chvílí a půlnocí, kdy je znovu uvidíte, se jim nic nestane.“

„No, silnější slib než tenhle neexistuje,“ pokrčil Orm rameny. Hluboce se uklonil. „Tak večer.“ Pak se otočil a zamířil po koberci ven z trůnního sálu.

Dokkar znovu zavrčel a přistoupil ke dvěma snědým fae visícím ve stínech. „Vrátím se,“ zašeptal a následoval Orma ven ze sálu. Kaldar se ještě dlouze podívala na své bližní a pak také odešla.

Věděla jsem, že bych je měla následovat.

Zůstat s ní o samotě bylo to poslední, co jsem si mohla dovolit.

„Neunesla byste je, kdyby tu Mazrit byl.“

„Ale ano, děvče. A navíc tu není. Takže jsou tvé úvahy bezpředmětné.“

„Vím, o co vám jde.“

„Ne, nevíš.“ Pomalu si přejela jazykem po rtech.

Za mými zády zazněly tiché kroky. Otočila jsem se a uviděla Rangvalda v jeho dlouhém rouchu. „Má královno, přípravy na dnešní večer vyžadují vaši pozornost.“ Pak se

obrátil ke mně. „Paní Frima si žádá, abyste se k ní okamžitě připojila v hadích komnatách.“

Zasyčela jsem a otočila se zpět k Lhorisovi a Kaře. „Vydržte ještě pár hodin. A při Odinovi, jestli vám ublíží, zabiju ji.“

2. KAPITOLA

REYNA

„Debilní Mazrit!“ vyštěkla jsem a kopla do kamenného ostění krbu.
Brynja mi mezitím upravovala vlasy a make-up, aby ze mě udělala to, čím jsem podle všeho měla být, abych mezi těmi šílenci zapadla.

Když přede mnou služebná rozložila hromadu šatů, sáhla jsem bez zaváhání po těch, které vyčnívaly nejvíc – po šarlatových s vyztuženým živůtkem, lehkou sukní a dlouhým rozparkem, který umožňoval volný pohyb.

Jestli se dnes večer budou všechny pohledy upírat na mě a ostatní šampiony, chtěla jsem působit odvážně. Sebejistě. Vyslat vzkaz královně, která si při žádné příležitosti neodpustila říkat mi „človíčku“.

Jenže šaty mi přátele zpátky nevyhrají.

Co když selžu?

Ta myšlenka mi rozežírала hlavu každou zatracenou vteřinu od chvíle, kdy jsem opustila trůnní sál.

Co když ten úkol bude příliš těžký? Co když bude určený pro fae, ne pro lidi?

Samozřejmě že bude. Královna po mně šla. Nebo přinejmenším po Mazritovi – přese mě.

Vztekl na prince se ve mně zvedl jako vlna. „Tohle by se nikdy nestalo, kdyby neodešel!“

Frima pokrčila rameny. Volná ramínka černých šatů jí sklouzla po paži, když si přiložila ke rtům sklenku kopřivového vína. „Možná ne. Ale hladoví by mezitím povraždili a sežrali lidské klany, které šel chránit. To bys chtěla?“

Zabodla jsem do ní pohled. Měla pravdu. Jenže zrovna teď jsem pravdu slyšet nepotřebovala. Potřebovala jsem zuřit.

„Dělal scény kvůli tomu, že před ním něco tajím. Kde je nějaká spravedlnost? Řekla bys snad ty někomu, kdo tě unesl, všechna svá zatracená tajemství?“

Naklonila ke mně hlavu. „To, kvůli čemu se hádáte, je mezi vámi dvěma. Ale Mazrit si cení upřímnosti. A má k tomu dobré důvody.“

„No a já si cením svých přátel. A teď kvůli němu možná –“ zkrivila jsem obličej a slova se mi zasekla v hrdle.

Frima mi podala sklenku. Kousla jsem se do rtu a vzala si ji.

„Reyno. Je pravda, že za to, že jste se tu ocitli, může on. Ale tenhle vztek patří královně, ne jemu,“ řekla klidně. „Musíš ho správně nasměrovat. Využít. Ukázat jí to. Vyhrát.“

„Co když...“ zarazila jsem se. Pak jsem do sebe obrátila zbytek vína a ocenila pálení v krku. Zírala jsem na

prázdnou sklenku a hlas se mi zlomil do šepotu. „Co když to nezvládnou?“

Fae se zhluboka nadechla a pak mě tvrdě plácla po rameni. „Ale zvládneš. Vyhrála jsi ten závod. A jestli to bude zkouška magie, udělám všechno, co budu moct, abych ti pomohla.“

Střelila jsem k ní pohledem. „Ty bys...?“

„Kdy konečně uvěříš tomu, co máš přímo před očima?“ Sevřela mi ruku na holém rameni. „Sloužím Mazritovi. Až do konce. A jestli chce, abys byla v bezpečí, chci to i já.“ Stisk povolil. „A jestli tě má rád... tak já taky.“

„Myslím... myslím, že mě *měl* rád,“ hlesla jsem. „Aspoň trochu.“

„Ono ho to trucování přejde.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Viděla jsem něco, co jsem neměla. Něco osobního. A nikdy jsem mu to neřekla.“

Frimě zajiskřilo v očích a rty se jí stáhly. „Jakkoli bych teď chtěla vědět, co se s ním děje, musíš s tím přestat. Jestli si bude myslet, že jsi jeho tajemství vykládala někomu dalšímu, bude to ještě horší.“

„Nechtěla jsem ti to říct, jen...“ Hledala jsem slova. „Jen potřebuju, abys věděla, že je našťavaný. Opravdu hodně.“

„Pamatuju si, že jsi křičela i ty,“ podotkla. „Co ti provedl? Kromě toho, že tě unesl.“

„Vkradl se mi do snu,“ zamračila jsem se.

Koutek jejích rtů se pobaveně zvedl. „Do snu po faeském víně, že?“

Tváře mi vzplály. „Jak to víš? Dělá to běžně?“ dopálila jsem se.

Frima se zasmála. „Ne. Ale podle toho, jak se k sobě chováte, to nebylo těžké uhodnout. Je jen otázka času, kdy se buď zabijete, nebo spolu skončíte v posteli.“

Couvla jsem a nedokázala její rozesmátý pohled opřevzat. „No, zabít ho asi nemám šanci, když je všemocný fae a já jen člověk s klackem.“

„*Není možné, aby byla člověk.*“ Taitova slova se mi proti mé vůli rozezněla v hlavě a já je násilím vypudila.

„Na tom něco bude,“ pokrčila Frima rameny. „Tak zabije on tebe. Nebo si to spolu rozdáte. Byl to dobrý sen?“

„To rozhodně nebudu komentovat.“

„Takže jo.“ Zamířila ke skřínce s alkoholem a nalila další sklenku.

„Kolik máme do plesu času?“ zeptala jsem se a zoufale se snažila změnit téma, jenže jsem toho hned litovala, když se mi před očima znovu objevili Lhoris s Karou, jak visí v trůnním sále.

„Tak akorát na vypití tohohle,“ zamumlala Frima a pak se na mě podívala. „To zvládneš, Reyno. I bez Mazrita.“

Když jsme se vydaly z hadích komnat do hodovní síně, kde se měl ples konat, připojil se k nám Ellisar.

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se ho.

„Mám migrénu,“ zabručel. „Ale aspoň už není všechno modré.“ Pak se na mě podíval koutkem oka. „Snažil jsem se je ochránit.“ Bylo to nejdéle, co jsem ho kdy viděla bez úsměvu.

„Věřím ti.“ Stejně jako by Frima následovala Mazrita až na smrt, byla jsem si jistá, že Ellisar by udělal totéž. A na

rozdíl od Svangriora jsem u něj neměla pocit, že by nás nenáviděl.

„Jestli jim královna ublížila, postarám se, aby se mi dostalo stejné bolesti,“ dodal. „Je to moje vina, že je unesla.“

Překvapeně jsem nadzvedla obočí. Statečnost. Čest. Věrnost. Hodnoty *Yggdrasilu*, které na Zlatém dvoře tak zoufale chyběly.

„Přísahala, že jim neublíží.“

Přikývl. „Modlím se, aby své slovo dodržela. A aby ti ten úkol sedl.“

„Mohly by to být třeba šachy,“ zamumlala jsem.

„Mohly by být,“ řekla Frima. Dorazili jsme k velkému schodišti a pod námi se po černé šachovnici pohybovali fae zahalení ve své okázalé nádheře.

„Můžeme jen doufat.“

Když jsme došli k otevřeným dveřím hodovní síně, zatajil se mi dech. Cítila jsem, jak Frima vedle mě ztuhla.

„Požehnaný buď Odin,“ vydechla.

„Ta to teda vzala od podlahy,“ zamumlal Ellisar.

Nemýlil se. Královna se postarala o to, aby její hosté na návštěvu paláce Dvora stínů nikdy nezapomněli.

Urny, které jsem už v trůnním sále viděla, teď lemovaly temně rudé stěny obrovské síně, nacpané lebkami až po okraj. Vysoký klenutý strop protínaly černé a stříbrné stuhý tak dlouhé, že se téměř dotýkaly hostů. Mohly by působit krásně, kdyby na nich znovu nevisely oční bulvy. Místnosti dominoval obrovský stůl ve tvaru podkovy, který se prohýbal pod mísami s jídlem. V prostoru kolem něj postávaly

stovky fae, oblečených do těch nejhonosnějších oděvů, jaké jsem kdy viděla. Popíjeli a rozmlouvali v hloučcích.

Jenže můj pohled přitahovala především podlaha. Byla skleněná. A pod ní se v rychlém proudu, který zachytával světlo, vinula krvavá řeka.

„Prosím, řekni mi, že je to trik nebo klam,“ zašeptala jsem a ukázala pod sebe, „a že pod tímhle palácem opravdu neteče krvavá řeka.“

Frima neodpověděla.

Ve chvíli, kdy jsme vstoupili dovnitř, udeřil thrall v jemném černém rouchu stojící u dveří do síně do malého bubínku.

„Snoubenka prince Mazrita Andaska – Reyna Thorvaldová.“

Celý sál ztichl. Více než stovka hlav se otočila naším směrem. Narovнала jsem se a soustředila se na to, aby pudr, který mi Brynja nanasla, zakryl barvu, jež se mi drala do tváří.

Další elegantně oblečený thrall k nám přispěchal se sklenkami vína.

Frima se pohnula a já přiměla své nohy, aby se daly do pohybu a nesly mě dál do sálu. Každý fae, kolem něhož jsme prošly, nám věnoval napjatá slova gratulace, sotva skrývanou nedůvěru a odpor ukryté v každém úsměvu.

Stát nad rychle tekoucí řekou pod námi mě znervózňovalo a oči mi k ní neustále sklouzávaly. Nevypadalo to jako velká výška. Po nedávném setkání ve svatyni jsem neměla nejmenší chuť stát na průhledné podlaze.

Chtěla jsem jediné: dostat zpátky své přátele.

Pohledem jsem pročesávala dav, až jsem královnu spatřila v čele podkovovitého stolu. Po dalších několika minutách nucených úsměvů a přikyvování fae, kteří by mi klidně vrazili dýku do hrudi, jen co bych se k nim otočila zády, jsem se k ní vydala.

Měla na sobě nádherné černo-zelené šaty doplněné ještě honosnějšími šperky. Pokusila jsem se zadívat na její hůl, ale pokaždé, když jsem se na ni zaměřila, se mi rozostřila.

„Reyno, skoro to vypadá, že sem patříš,“ pronesla odpudivě sladkým tónem.

„Vypadáte půvabně,“ dodal Rangvald s drobnou úklonou.

Než jsem stihla zareagovat, královna udeřila holí o skleněnou podlahu.

Srdce mi vyletělo až do krku.

„Milí hosté! Všichni naši šampioni dorazili. Zábava může začít!“

Prostor mezi stoly se zaplnil stíny. Rozplynuly se a vysoko nad sálem se objevil dlouhý trám.

Každý ze zajatců měl kolem pasu uvázané lano, které bylo přehozené přes trám a zajištěné v černé bedně na podstavci na opačné straně.

Vypadali, jako by stále spali, i když viseli asi tři metry nad zemí.

„Šampioni, přesuňte se ke schránkám, v nichž se nacházejí vaši blízcí,“ zvolala královna s úsměvem.

Všichni jsme poslechli.

„Lano, které je drží, je uvázané uvnitř schránek. Stačí je rozvázat,“ pokračovala. „Doporučuju ale mít někoho, kdo je chytí. Je to docela výška,“ dodala se zvonivým smíchem.

Zadávala jsem se na dvě bedny. Neměly víko ani panty, jen kulatý otvor v čelní straně vyplněný neprůhlednými temnými stíny.

Co asi bylo uvnitř?

„Abych celému představení přidala trochu vzrušení, dovolte mi představit několik svých mazlíčků,“ oznámila královna.

Mávla rukou a na trámu se objevilo osm obrovských pavouků, jeden nad každým visícím zajatcem. Jako by je zadržovala neviditelná síla, nohy jim škubaly, ale zůstávali na místě.

Tvrdě jsem se kousla do tváře a žaludek se mi měnil na kaši.

Všichni pavouci v *Yggdrasilu* byli jedovatí.

„Jsou sice poměrně pomalí,“ zpívala královna, „ale jejich jed je nesmírně silný. Prosím tedy, pokud si ceníte životů svých blízkých, nezdržujte se.“

Někde zazněl úder do bubnu a davem se rozlilo šepotavé vzrušení.

„Teď!“

Cokoli pavouky zadržovalo, zmizelo. A já vrazila ruku do Kařiny schránky.

3. KAPITOLA

REYNA

Voda. To byla moje první myšlenka.
Hned po ní přišla bolest.

Do ruky mi vystřelovaly šoky, na stovkách míst
naráz, šlehalý paží vzhůru a hasly až u ramene.

Zatnula jsem zuby. Vedle mě se ozvalo Ormovo zaklení.

Pocit zadostiučinění, že i fae cítí bolest, mě přiměl to
nevzdávat. Pohybovala jsem rukou ve vodě a hledala lano,
které drželo Karu. Po kůži mi klouzaly stovky měkkých, sli-
zkých těl, doprovázených neustálými výboji. Úhoři.

Sevřela jsem dlaň v pěst, abych jí na vteřinu ulevila,
a pak pokračovala dál. Dělal jsem všechno pro to, abych
bolest vytěsnila.

Pak přišel úlevný záchvěv. Prsty se mi sevřely kolem ko-
líku, k němuž bylo pevně přivázané hrubé lano. Našla jsem
místo, kde byl uzel nejutaženější, a začala za provaz tahat.

Okamžitě se všechno změnilo. Výboje zesílily a z bolesti se stala čirá agónie.

Z obou stran jsem slyšela další nadávky a došlo mi, že ostatní už lano našli taky. Zavřela jsem oči. Zhluboka se nadechla. Snažila jsem se soustředit. Snažila jsem se dál tahat za provaz a nevšímat si bolesti. Jenže šoky a ledová voda měly ještě jeden účinek – prsty mi začínaly tuhnout. A to už nešlo dál ignorovat.

„Dělej, Reyno,“ zasyčela jsem na sebe. Lano povolovalo v nejširším místě. Přesunula jsem po něm prsty a hledala, kde zabrat dál.

Dav zasyčel. Otevřela jsem oči. Pohledem jsem okamžitě sklouzla k pavoukům. Plazili se po laně. Rychle. Zatím žádný neslézal dolů ke své kořisti, ale byla to jen otázka času.

Zabrala jsem znovu a vykřikla, když se lano pod téměř otupělým sevřením mých prstů náhle uvolnilo.

„Frimo!“ vykřikla jsem. Provaz ochabl. Kařino tělo se začalo řítit k zemi.

Frima vystřelila z davu a jen taktak ji chytila. Vzápětí padalo další tělo a fae s modrými vlasy se rozběhl vpřed a přidržel ho.

Otočila jsem se zpět ke schránkám. Neztrácela jsem drahocenný čas a strčila druhou, méně znecitlivělou ruku do další.

Tentokrát bolest udeřila okamžitě. A byla drtivá. Ruka mi instinktivně vyletěla zpátky ven a cosi se jí drželo.

Otupěle jsem se zadívala na chorobně žlutého štíra zakousnutého do spodní části mého palce. Pak se mi vrátily smysly. Prudce jsem praštila rukou o zem a setřásla ho.

Odběhl pryč. Zalapala jsem po dechu, když se rána na ruce začala zbarvovat do zelena. Nevěděla jsem, kolik jich tam ještě je. Ale věděla jsem, že Lhorisův život závisí na mně.

„Je to jen bolest, Reyno,“ procedila jsem skrz zuby.

„Brzy bude po všem,“ ozval se mi v hlavě Vororův hlas.

„Děkuju, Vorore,“ zašeptala jsem a znovu ponořila ruku dovnitř.

Bylo jich tam nejméně pět. Slzy mi tekly po tvářích, zatímco mi znovu a znovu zabodávali žihadla do kůže.

Tentokrát jsem lano našla rychleji, ale bolest mi bránila pořádně hýbat prsty. Všechny smysly se slévaly v jednu žhavou, mučivou masu.

Nemotorně jsem zápasila s provazem. Věděla jsem, že jsem v téhle chvíli udělala mnohem menší pokrok než u Kařina provazu, ale odmítala jsem se podívat na pavouka, který se blížil k Lhorisovi.

S ostrou kletbou jsem ruku rychle vytáhla a doufala, že setřesu další z těch odporných tvorů.

Dva jsem měla zabodlé v ruce. Prudce jsem je odmrstila. Vyděšeně jsem hleděla na svou ruku. Byla tak nateklá, až jsem se divila, že vůbec dokážu uchopit lano. Vrazila jsem dovnitř druhou ruku. Konečně jsem cítila provaz pořádně. Zabrala jsem ze všech sil a pak se bodání znovu rozjelo naplno.

Dav zajásal. Nedokázala jsem se nepodívat. Ormova kořuna dopadla na podlahu.

A aniž bych to chtěla, oči mi střelily k Lhorisovu lanu. Pavouk byl od jeho bezvládného těla sotva třicet centimetrů.

Zatáhla jsem. Nic. Ani se nehnulo. Srdce mi bušilo tak rychle, až se mi točila hlava. Lapala jsem po dechu a přitom se snažila prsty nasměrovat na správné místo.

Hosté začali bubnovat prsty o stoly a dupat nohama. Pomalý rytmus, který sílil. *Odpočet.*

Přišlo jim to zábavné? Zatracená hra pro jejich potěšení?

„Tohle je barbarské!“ zahřměl Dokkarův zuřivý hlas.

Zaslechla jsem Kaldařin přidušený výkřik.

Vzteky mi téměř vytlačil bolest z těla, ale ta zatracená ruka mě neposlouchala. Podívala jsem se na tu druhou a napadlo mě, jestli bych je nemohla znovu vystřídat. Jenže ta druhá byla ještě oteklejší.

„No tak, ty Odinem prokletej zmetku,“ zasyčela jsem a zabrala za lano, jak jen to šlo. Tlusté prsty se kolem něj ale už ani nedokázaly sevřít.

To uvědomění mě prakticky paralyzovalo. Došlo mi, že obě mé ruce jsou k ničemu.

Nezvládnou to. Nestihnou lano rozvázat dřív, než k němu pavouk dojde.

„Frimo!“ vykřikla jsem a pohlédla přes visící zajatce na fae.

Tvář měla kamennou. V očích jí ale hořel vztek. Sevření její ruky kolem hole zesílilo právě ve chvíli, kdy mi lano definitivně vyklouzlo z prstů.

Pomůže mu? Postaví se královně? Poruší pravidla hry kvůli zlatonoši, kterého vlastně nezná?

Prosím. Prosím. Prosím. Freyo, Odine... a *Frimo*... prosím, zachraň ho.

Sál zaplavily stíny. Ohlušující rána přitáhla pozornost všech.

Všech kromě mě.

Oči jsem měla přikované k lanům nad sebou. Stíny jimi projely, jako by byla z másla. Lhoris dopadl tvrdě. Frima si toho všimla na poslední chvíli – zachytila většinu jeho váhy a zabránila tomu, aby hlavou udeřil o kamennou podlahu. Zajatec Kaldar spadl na fae, který stál pod ním a zíral ke dveřím.

Vytáhla jsem ruku ze schránky. Slzy mi rozmazávaly vídění. Otočila jsem se ke dveřím.

Už jsem věděla, koho tam uvidím.

Mazrit se tyčil v celé výši vstupních dveří. Stíny kolem něj vířily jako zuřivé mračno. Masky lebky se hrozivě leskla. Široká ramena měl obnažená, hrud' pokrývala černá válečnická malba. Černé vlasy, spletené do copů, mu volně splývaly po ramenou.

Klesla jsem na kolena, jakmile se jeho oči setkaly s mými.

Děkuju. Děkuju. Děkuju.

Věděla jsem, že moje myšlenky slyšet nemůže, ale stejně jsem je k němu vyslala. Všemi způsoby, které jsem znala.

„Využila jste mé nepřítomnosti k tak zvráceným hrátkám s našimi hosty?“ zavrčel Mazrit a vkročil do sálu.

Ticho v sále prořízl nepřirozený zvuk. Přelil se přese mě pocit, že je něco velmi špatně. Podívala jsem se na své ruce.

Začínám z toho štířího jedu blouznit?

„Nic, co bys sám nezvládl, můj synu,“ usmála se královna, zatímco se dav rozestoupil a vytvořil mezi oběma královskými postavami uličku.

„Já jsem bránil náš dvůr a naše hosty před nevídaným útokem.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dvůr monster a zloby.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.